

:ROČNÍK VI. · ČÍSLO XIV. · JESEN' 2007:

SLAVKRAJAS

:FANZIN · SPOLOČENSTVÁ · TOLKIEN:

>>:SLAVCON·NÚRIHOVE DETI·ELVEON:<<

VITAJTE NA ISTROCONE 2007!

Je to už nejaký ten rôčik, čo som opustil stredoškolské lavice a dostať sa na vysokoškolské štúdium do Bratislavu. A snáď nie je náhoda, že deň predtým, ako som si prvýkrát vyskúšal povolanie študenta Univerzity Komenského, navštívil som podujatie nazvané IstroCon 2003. Vo Fantázii som ustavične čítal reportáže z conov. Pravdu napišuc, v tých pre mňa už ozaj vzdialených časoch, som o conoch nemal ani šajn a len prostredníctvom časáku Fantázia som sa s nimi pomaly zožnamoval.

Čo tam ľudia robia celý deň? Ako vyzerajú také conovské prednášky? A čo hviezdy ako John Howe, môže ich tam človek len tak stretnúť a nezávazne s nimi pohecat? To všetko mi vŕtalo hlavou a budťe si istí, že som veľmi túžil taký con navštíviť.

A stalo sa. Dnes už ani poriadne neviem, ako rýchlo sa to zbehlo a bol to práve IstroCon 2003, na ktorom som sa ocitol. Najprv som sa v tej mase ľudí a kadejakých iných zjavení nevedel dosť dobre orientovať. Strácal som sa v programe, nepoznal som ľudi. Skrátka, nevedel som, ako to na takom cone frči. Ale všetko musí prísť prvýkrát. A iste mi dáte za pravdu, že na prvýkrát to nikdy nie je nič extra, ibaže bez toho to nejde. Chalan, čo sa nenuiči chodiť, nikdy nazabehne stovku.

Tak som sa tam teda len tak motal. Pokukoval, nahliadal do prednáškových miestností, sedel pri bare. A učil sa chodiť.

Čo bolo pre mňa veľmi dôležité a som za to IstroConu zaviazaný je fakt, že som tam naďabil na partu mladých ľudí, ktorí si hovoria tolkienisti. Iskra medzi nami preletela veľmi rýchlo. Navzájom sme zistili, že sme rovnakej krvi a viac som medzi tými masami scifistov a fantastov nebol sám. Prostredníctvom IstroConu som sa zaradil do slovenskej tolkienistickej obce, ak môžem naše občianske združenie tak vážene označiť, a spoznal som tak aj atmosféru conov, takže tie nasledujúce som si vedel už plne vychutnať.

Pamätníci, ale hádam aj tí mladší, iste vedia, že pre mňa tým prvým fantastickým podujatím bol posledný z tradičných veľkých IstroConov. Po tomto ročníku sa po nich zľahla zem. Všade bolo počuť len jedno: IstroCony viac nebudú... Všetkým bolo smutno a ani mňa tento fakt netesnil. A aj keď som odvtedy navštívil viacero akcií conovského typu (a nebolo ich málo), predsa len tu bola túžba opäť sa zúčastniť niečoho ozaj sakra veľkého a tentokrát si to parádne užiť.

A dočkal som sa. Tohtoročnému zmítvychstanuvšiemu IstroConu predchádzal pár ročníkov ComicsSalónu, ktorý akoby rozoral pôdu pre akciu hodného mena IstroCon. Ti, ktorí sa v podzemí slovenskej fantastiky pohybujú, vedia, že svojho času boli IstroCony najväčšími a najlepšie hodnotenými akciami svojho žánru v rámci strednej Európy a to už je čo povedať. ComicsSalón v predošlých rokoch ukázal, že o veľké cony na Slovensku je stále záujem a oplatí sa ich robiť.

Rovnako verím, že sa oplatí robiť aj Athelas, fannin Spoločenstva Tolkiena, ktorý práve drží v ruke. Keď som s ním začínať a pokúšal sa tak nadviazať na dve pokusné občasníkové čísla ešte spred roku 2003, nevedel som, ako to bude pokračovať. Hru som rozohral so šesťstránkovou ručne robenou tlačovinou. Dnes má Athelas strán dvadsať. A to, že v rukách drží už štrnásť vydanie snáď hovorí v jeho prospech.

Nech žije IstroCon!
Nech žije Athelas

Matúš "Loki" Hyžný

Príbehy vytvárame, aby sme osvetlili pravdu. Lží tvoríme, aby sme zakryli bolest.

Robert Holdstock (*Gate of Ivory, Gate of Horn*)

Čas je ako jazero. Môžeš ísť a vytiahnuť z neho plné vedrá vody, vypíť ich, vyliať alebo s nimi urobiť čokoľvek iné, a potom ísť späť k jazeru a zistit', že jeho hladina je rovnako vysoko ako bola predtým, dokonca aj s rovnakými vlnkami, ktoré si prinutil rozplynúť sa.

Paul Kearney (*A Different Kingdom*)

Tým, že tieňu svojej smrti dal vlastné meno, sa stal úplným človekom, ktorý pozná celé svoje pravé ja, a tak ho už nemôže využiť ani ovládnúť iná moc, len on sám. Taký človek žije len pre život a nikdy sa nedá do služieb zla, bolesti, nenávisti ani temny.

Ursula Kroeber Leguinová (*A Wizard of Earthsea*)

„Takto to musí byť často, Sam, keď sú veci v nebezpečí: niekto sa ich musí vzdať, musí ich stratíť, aby ostatným ostali.“

John Ronald Reuel Tolkien (*The Return of the King*)

STOJÍ ZA TO PREČÍTAŤ SI..

Jedno z diel, ktoré pomerne výrazne zmenilo môj pohľad na svet a prácu pána profesora Tolkiena, bol jeho životopis od Humphreyho Carpentera, dodnes - oprávnené - považovaný za najlepší životopis a jedno z najlepších diel, ktoré sa pokúšajú osvetliť Tolkienove priame aj nepriame inšpirácie. Možno práve preto, že sa autor nepúšťa do žiadnych prílišných špekulácií, aké sú typické pre neskorší boom (a mnoho kníh, ktoré sa doslova „zvezli“ na úspechu Tolkienovych kníh). Napokon, nie sú až tak potrebné - len jednoduché fakty z Tolkienovho osobného aj profesionálneho života, listy, ktoré písal svojmu synovi alebo nakladateľovi a spomienky, ktoré spisoval on sám, sú často klúčom k zásadným, no aj celkom milým a nedôležitým informáciám. Mňa samú prekvapil fakt, že keď som tento životopis opäť vzala do rúk po dlhej dobe, len v prvých kapitolách som našla kopu perličiek, ktoré som si z prvého prečítania nepamätať. Tak som sa rozhodla, že vám ich trochu priblížim.

Aby sme začali oficiálne, 3. januára 1892 sa v Bloemfonteine, v tom čase hlavnom meste Oranžského slobodného štátu, narodil Mabel a Arthurovi Tolkienovým syn. Nazvali ho John po Mabelinom otcovi, Ronald, pretože si to želala Mabel, a tretie meno Reuel dostal po Arthurovi (bolo to jeho druhé meno). Rodičia ho zvyčajne volali Ronald, rovnako ako jeho rodina a neskôr manželka. Napriek tomu Tolkien sám hovoríval, že ho necitil ako svoje skutočné meno. Medzi jeho ďalšie oslovenia patrili bud' vzniesenejšie znejúce „John Ronald“ od priateľov zo školy, jednoduché priezvisko (v tom čase to bolo zvykom), prípadne „Tollers“. V neskôrších rokoch ho menej dôverní známi poznali pod skratkou J.R.R.T.

V južnej Afrike žil len prvé tri roky svojho života, rok po narodení svojho brata Hilaryho (1984) odcestoval aj s matkou do Birminghamu. Z tohto obdobia si pamäta málo, na otca má len jedinú jasné spomienku. Pozoroval ho, ako maluje farbou na veko rodinného kufru A. R. Tolkien. K južnej Afrike sa viaže aj perlička - v čase, keď začínal chodiť, potkol sa malý Ronald v záhrade o tarantulu. Tá ho uhryzla a on spomína, ako vystrašený utekal vo vysokej suchej tráve, hoci samotnú tarantulu si nevybavuje. Naďastie ho zachránila pestúnska, ktorá mu vysala jed. Tolkien neskôr hovoril, že tento zážitok v ňom nezanechal nijakú nechuť k pavúkom, no v jeho príbehoch sa objavujú v nie práve kladných úlohách.

Otec ich do Anglicka nenasledoval; 15. 2. 1896 zomrel. Tolkien s matkou a bratom potom bývali v dedinke s názvom Sarehole, ktorá bola asi miľu vzdialenosť od mesta. Práve štyri roky strávené v prostredí anglického vidieka v ňom zanechali krásne spomienky, ktoré nepochybne neskôr využíval pri tvorení sveta Ardy. „Štyri roky, ale pripadali mi ako najdlhšia časť môjho života a najviac ma formovali.“ Okrem iného sa v svojaznom žargóne oblasti používali atypické výrazy, z ktorých spomieniem „gamgee“ ako označenie pre vatu. Ronald prejavil talent na kreslenie, najradšej maloval stromy. Nielen

Maľoval - liezol po nich alebo sa s nimi rozprával.

Prekvapivo, ako malý chlapec neboli nadšený príbehmi Alice v krajinie zázrakov, ani Ostrovom pokladov či Hammelským pištom. Dokonca nemal rád ani Andersenove rozprávky. Naopak, zaujali ho „indiánky“ a miloval rozprávkové knihy Anrewda Langa, najviac Červenú knihu rozprávok (The Red Fairy Book). Posledným príbehom z tejto knižky bola totiž povest o Sigurdovi, ktorý zabil draka Fafnira. Neuspokojil sa s tým, že knihy iba čítal. Keď mal 7 rokov, napísal vlastný príbeh o drakovi. Nepamäta si vraj nič; okrem upozornenia od mamy, že sa nehovorí „zelený veľký drak“, ale „veľký zelený drak“. Toto sa okrem iného stalo podnetom, aby sa zaujímal o jazyk.

Vtedy ho ešte učila doma mama. Pri základoch latinčiny prejavil záujem a lásku k jazykom, ktorá sa však neprevádzila pri pokusoch jeho mamy naučiť ho po francúzsky. Napokon, averzia voči francúzštine tomuto lingvistovi ostala do dospelosti. Na Škole kráľa Edwarda sa začal učiť aj po grécky a triedny učiteľ Brewerton ho priviedol k starej a strednej angličtine a anglickej literatúre (hoci, opäť paradoxne, Tolkien nemal veľmi rád Shakespeara). Nástup do školy bohužiaľ znamenal, že sa museli prestúhať bližšie k Birminghamu a tak v roku 1900 končilo šťastné obdobie detstva v Sarehole, no na škole sa mu otvorili nové možnosti. Ďalší miľník v jeho živote nastal v roku 1904 - Mabel zomiera na cukrovku a obaja chlapci sa stiahujú k tete Beatrice Suffieldovej.

Toľko k prvým dvanásťom rokom muža, ktorý napísal dnes svetoznáme a mnohými milované dielo Pán Prsteňov. Verím, že Vás moja troška inšpiruje k prečítaniu si celého životopisu.

Veronika „Lothmíril“ Frankovská

Humphrey Carpenter: **J.R.R. Tolkien Životopis**

Preklad: Stanislava Pošustová

Vydavatel: Mladá Fronta Praha, 1993

TOLKIEN CON 2007

Áno, aj tento rok patrili priestory budovy školy na Grafickej v Prahe na jeden celý víkend nám, tolkien-positive. Zo všetkých kútov Čiech, ale aj zo Slovenska a Poľska sa tu zbehli všakováke individuá, aby sa mohli uprostred januára (12.-14.) Už tradične stretnúť, pokačať, zabaviť sa. Spoločenstvo Tolkienu z našej drahej slovenskej vlasti na tejto akcii samozrejme nemohlo chýbať...

Organizátori TolkienConu (mimochodom, už jeho štvrtého ročníka) pripravili skvelú akciu s výborným programom, hoci spočiatku som nebol tohto názoru. Hned po zhliadnutí rozvrhu všetkých pod-akcií a prednáškových línii, som si totiž povedal: „Nuž, tohto roku to vyzerá akosi slabosť...“ Veru, kútku elfov nemal kto robiť napriek, lebo skreti z Trutnova nedošli a aj názvy prednášok ma sprvotí akosi nevedeli navnadiť. Avšak v nedeľu poobede som si uvedomil, že som za celý víkend zo školy nevytiahol páty...

Po registrácii organizátori privítali všetkých účastníkov conu (resp. všetkých, ktorým sa chcelo otvorenia TC 2007 zúčastniť) a upozornili na všetko, čo sa v budove školy robíť nesmie, ako aj na všetko, čo by si nikto nemal nechat' ujsť. Hned po otvorení sa program krásne rozbehol už tradičnou besedou, tentokrát moderovanou (Vynikajúci nápad...). Františka Vrbenská, Láďa (jeden z orgov), Smaug a Nenymir tak vyjadrili svoj názor na témy: Túrin Turambar, Jeden Prsteň a jeho moc, odboj po prípadnom Sauronovom víťazstve a skaza Beleriandu. Lepší začiatok conu s danou tematikou si ani neviem predstaviť.

Nasledoval krst knižky *Stredoveký svet II* z vydavateľstva Straky na Vrbě. Ide o sprievodcu všednosťami aj nevšednosťami stredovekého sveta, ktorá má čo povedať nielen všetkým začínajúcim autorom fantasy, ale aj ostatným záujemcom o stredoveké reálne. Knižku môžem len doporučiť, tak ako aj jej prvý diel, ktorý vyšiel nejaký ten rôčik dozadu. Kto pozná vydavateľa Michaela Bronca, vie, že sa na kvalitu môže spoľahnúť.

Pohybuchtiví účastníci conu si prišli na svoje okolo desiatej večer, kedy Spoločenstvá Molechet predstavilo niektoré zo základných stredovekých tancov v podaní svojich členov v dobových kostýnoch. Záujemcovia sa dokonca mohli pári tančekov aj naučiť. Dívalo sa na tú parádu celkom dobre, avšak čo sa týka aktívnej časti vecí, nič pre moje nožičky. Navyše ma už t'ahalo do spacáku...

Hlavný deň conu začal rozospato ako každá správna sobota. Ako prvú som absolvoval prednášku dámky, o niečo staršej, než bol vekový priemer všetkých zúčastnených, ktorá si hovorí Bodlinka. Táto kučeravá panička má okná i dvere svojho domu premaľované, takže pripomínajú pohodlnú hobitiu noru. Tému prednášky ste už určite uhádli... Od hobitov som sa presunul do prednáškovej triedy č.II., kde práve začínaš blok nášho Spoločenstva Tolkienu. Najprv nás naša hlavička Cranky predstavila ako partičku trochu ludi (elfov, trpaslíkov...). Následne sa ponorila do témy svojej prednášky o elfoch: Nie je *elf* ako *elf*. To vie asi každý. A nie je *prednáška* ako *prednáška*. To vie každý, kto sa tej Crankinej zúčastnil.

Elfov vystriedal Dedo Mráz. Tohto roku som si totiž pripravil prezentáciu práve na tému listov, ktoré Tolkien v mene Deda Mráza písaval svojim deťom.

Po prednáške mi akosi vyschlo v hridle a na dôvažok mi začala v bruchu vyhŕávať obdoba muziky Ainur. S Kissilen sme teda zašli do čajovne u Draka, kde sme si poručili zeleninovo-fazuľový guláš. A veru, nielen my sme si ho po skonzumovaní pochvalovali.

S plným bruchom som si pozrel prednášku našich dievok Lothmíril a Nenwen, ktoré auditórium poinformovali o Tolkienovi a jeho ženách (Nebojte sa, svoju Edith nepodvádzal, reč bola o ženach v jeho vlastnej mytológii.).

Skorý podvečer patrila telocvičňa Elronde starnej dáme s prepracovaným elfským kostýmom. Prostredníctvom svojej prezentácie nám predstavila istého pána Šlezingera zo západoceských Lazov, ktorý sa mimoriadne netradičným spôsobom podielal na výrobe filmovej trilógie LOTRA. Tento pán je povolením rezbár a svojho času dostal tajnú objednávku na vyše tritisíc funkčných lukov na bližšie nešpecifikovaný filmový projekt. Pán Šlezinger spolu s rodinou tak vyrobil stovky elfských a gondorských lukov. Iróniou je, že konečný produkt svojej práce samotný film Pán Prsteňov nikdy nevidel...

United Nations of Middle Earth

Po lukoch prišla na scénu jedna z ikon českých TolkienConov: Nenymir. Je to trošku mohutnejší típek s hustými dlhými vlasmi, s mimoriadnym rozhlľadom vo veci a rečníckym nadaním hodným rímskeho senátora. V telocvični sadol za mikrofón a nohy si prikryl hrubou dekou (takú nazýva moja mama „larisou“). A začal rozprávať. Pútavo, vyčerpávajúco, dokonale. Citujem anotáciu jeho prednášky: Tolkien versus Pratchett: Je větším cynikem ten, který hledá krásu ve válce, nebo ten, kdo hledá naději v člověku? „Není spravedlnost, jsem jen já.“

Vonku sa medzitým zotmelo a účastníci conu začali správne tušiť, že sa bliží vyvrcholenie akcie. Na rade bola kultúrna časť programu. Ako prvá vystúpila Harfová spoločnosť z Prahy. Dve malé harfy, jedna veľká, čelo, pišťalky a rôzne akustické výmysly, občas spev... bez komentára; treba vidieť, treba počuť. Kto nezažil, prišiel o veľa! (Harfistky z Prahy zahráli aj na tohtoročnom SlavCone.)

Hned po doznení posledných tónov sa z najvyššieho poschodia školy začal ozývať akýsi rámus: schodiskom si to za Pytlíkom s Glumom rázoval trojmetrový nazgúl. Do mely sa čochvíľa pridal Gandalf a jeden goblin. Na všetkých troch podlažiach tak prebehlo bleskové improvizované divadlo v podaní členov poľskej výpravy v bezchybných kostýnoch. Výprave velil Jacek z Triesztych hobitov, kapelky, ktorá sa predstavila aj na prvom ročníku nášho SlavConu. Vystúpenie ukončili

v telocvični, kde sa medzitým pripravovali kulisy na Divadelné predstavenie: Válka Hněvu. Už tradične vystúpili tí najaktívnejší z aktívnych členov českého tolkienistického tábora, aby nás všetkých na záver dňa pobavili. A... podarilo sa. Aj keď úplný záver patril niekomu inému, a sice, opäť tradične Františke Vrbenskej. Dvojhodinka v podaní tejto dámy zbehne skutočne rýchlo, zvlášť pri téme Prsteňa. Františka nás previedla podobenstvami prsteňa v mytoch, literatúre, vo filmoch, príbehoch... aj u zlatníka a v šperkárstve. A to bol vlastne koniec dňa, odbila totiž polnoc...

Nedeľa. Tá zbehla veľmi rýchlo.

Ráno som stihol druhú polovicu Adolescentovej prednášky s poetickým názvom: „Kadaverózni torze JRRT aneb má mit pan autor na Frodika monopol, nebo ne?“ Iste ste už počuli o príbehoch rozširujúcich Tolkienovu mytológiu, ktoré nepochádzajú z profesorovho pera. A práve o takejto „expanded Middle-Earth“ bola reč. Ja osobne odmietam všetko, čo sa týka Stredozeme a nepochádza to z Tolkienovej pozostalosti. Aj keď znie celkom zaujímavo, že napríklad jeden z nazgúlov bola žena menom Adûnaphel.

Mňa ako šéfredaktora Athelasu zaujali najmä nasledujúce dva výstupy. Adolescent v krátkosti rozobral fungovanie (resp. nefungovanie) fanzinu Thorin (Sláva! Nielen my máme problémy s existenciou!) a následne vydavateľ Michael Bronec porozprával čo-to zo záklisia tvorby Imladrisu.

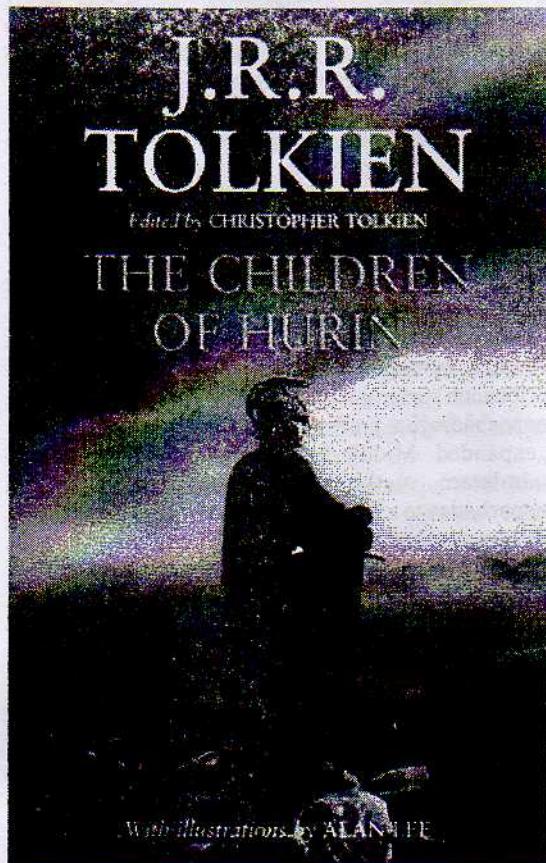
A to je všetko... Oficiálne sice nasledoval Smaugov znalostný kvíz o ceny a záverečné slovo organizátorov, ale spoje si človek nenavyberá. Bolo treba ísť.

Rozlúčky, podania rúk a uistenia, že na budúci rok sa opäť uvidíme...

Matúš "Loki" Hyžný

O HÚRINOVÝCH DEŤOCH TROCHU INAK

Citatelia Tolkienovho diela majú už takmer dva mesiace možnosť doplniť si knihovničku o titul Húrinove deti. 17. apríla mala kniha premiéru na anglickom trhu, Slovart vydal túto novinku v tesnom závese o deň neskôr. Čažko povedať, či ide o víhru. Veľa fanúšikov si totiž radšej počkalo na české vydanie, ktoré vyšlo len pred niekoľkými týždňami. Dôvod? Nedôvera voči slovenskému prekladu v podaní Otakara Kořinka.

Na jednej strane ide o renomovaného prekladateľa pôsobiaceho na literárnom poli nejeden rôčik. Na strane druhej je nechvalne známy svojím prekladom Pána prsteňov, ktorý vyšiel v rokoch 2001 - 2002 vo vydavateľstve Slovart. Na internete aj v tlači vyšlo množstvo polemík na túto tému, dokonca vzniklo niekoľko literárnych prác vo vysokoškolských radoch rozoberajúcich kvality slovenského prekladu. Väčšina zarytých tolkienistov je zajedno: s Kořinkovým prekladom nesúhlasí a ostro ho kritizuje. Pán prekladateľ reaguje: „Čažko polemizovať s ľuďmi, ktorí ani neovládajú pravopis.“

Kto si prečíta Pána prsteňov v slovenčine, ten vie, že pán Kořinek prekladá skutočne vie. Niektoré pasáže vyznievajú dokonca krajsie ako v legendárnom českom preklade Stanislavy Pošustovej (Nikdy nezabudnem na scénu v Mŕtvyh močiaroch v

Kořinkovom podaní, kde Glum resp. Gloc h komentuje neprítomnosť vtákov v danom regióne). Kameň úrazu slovenského prekladu je niekde inde. Tkvie v niečom, čo podľa môjho názoru tvorí práve tú iskru, ktorou sa Tolkienova mytológia liší od klasickej epickej fantasy. Tou iskrou je prepracovaný systém názvoslovia a jazykov samotných, ktoré tak tvoria samostatný aspekt náhľadu na Tolkienovo dielo a dodávajú mu vzhľad reálnych historických spisov. Aj keď dnes existujú desiatky ság operujúcich s komplexnými reáliami, dovolím si tvrdiť, že žiadna z nich nemá v sebe to, čo Tolkien. A sice tú zvláštne známu a pritom tak tajomnú späťosť s našim vlastným svetom, previazanosť súčasných dejín s dejinami Stredozeme a to nielen po historickej ale aj jazykovej stránke. A práve tento odkaz neboli pri prekladaní do slovenčiny dotiahnutý do konca. Niektoré cudzojazyčné preklady sa ani nesnažia prekladať bohatosť a prepracovanosť Tolkienovho názvoslovia. Za všetky spomeniem poľské preklady (Iróniou je, že práve v Poľsku je pomerne silná tolkienistická obec).

Preklad Otakara Kořinka je v mnohých ohľadoch veľmi vynálezavý a invenčný. Dovolím si tvrdiť, že výraz *ohyzd* vymyslel pán Kořinek absolútne fantasticky, pretože z etymologického hľadiska vystihuje podstatu pojmu *orc* viac ako české slovo *skřet*. Na druhej strane však používa pojmom *Grófstvo* na označenie domoviny hobitov, s čím naopak nemôžem súhlasiť. Takisto musím ostro polemizovať s výrazom *lesník* označujúcim „povolanie“ Aragorna. Kontroverzných výrazov v názvosloví a menosloví je viac (Gloch, Vododol...), aj keď viaceré boli preložené veľmi vhodne (napr. Chicholm).

Co však pri čítaní slovenského Pána prsteňov bije do očí najviac je absolútne zlyhanie vo veci širšieho rozhladu v reáliach Stredozeme. Ináč sa nedajú vysvetliť excesy ako „po Galadrielovej smrti“, „Beleriandove vojská“, či „...prechádzal sa po Galadhrime“. Posledné z menovaných faux-pas bolo veľmi zaujímavým spôsobom upravené v druhom ilustrovanom vydani. Pánovi Kořinkovi akosi nebolo (a mám dojem, že stále nie je) jasné, že koncovka *rim* označuje plurál, zväčša sa vyskytujuca v menách národov (Rohirrim, Galadhrim, Haradrim). Takže pôvodná anglická veta „...among Galadhrim“ znie vo finálnej verzii prekladu „...po Caras Galadhone (sic!)“. S koncovkami si prekladateľ nevedel rady na viacerých miestach. Takže v rámci dvoch po sebe nasledujúcich stranach sa v Dvoch vežiach dočítame o Rohančanoch, Rohirčanoch a Rohirimčanoch. V rovnakom duchu sa nesie aj preklad Húrinových detí, kde na nás skáče *Valar Oromë*, nehľadiac na fakt, že koncovka *r* opäť funguje iba v pluráli. Melian sa hrádí privlastkom *Maiarka* a nižší elfovia sú *Avariovia*. Keď pozorný čitateľ nadábi na korektný výraz *Atani*, až ho pri srdeci zahreje, čo sa však veľmi rýchlo zmení, keď o dva odseky ďalej už stojí napsané „...*Ataniov*“ (str. 18).

Cloveka až zarazí, že sa profesionálny prekladateľ oháňa frázou „čažko polemizovať s ľuďmi, ktorí ani neovládajú pravopis“, pričom sám s ním má problémy.

Kde sa teda stala chyba? Ako sa pán Kořínek sám vyjadril, profesorovo dielo nepovažuje za nič výnimočné. Pána prsteňov prekladal po častiach bez predchádzajúcich znalostí Silmarillionu. Podobný postup bol zrejme zvolený aj pri preklade Húrinových detí, ktoré boli pripravenené do tlače ešte pred samotným pôvodným vydavateľom, takže na vyhranie sa s textom asi nebolo veľa času.

Zaujímavou skutočnosťou je, že Otakar Kořínek dostał v roku 2004 za preklad Pána prsteňov cenu Medzinárodnej únie pre detskú knihu UNESCO (sic!). Navyše sa jedno nemenované periodikum vyjadriло, že okrem tohto úspechu hovorí v prospech Kořínkovo prekladu aj fakt, že sa ich na Slovensku predalo vyše stoosemdesiatisíc. Ďalej sa už nepíše, či ide o 180 000 ks kníh alebo celej trilógie. Vzhľadom na pomerne veľké časové odstupy medzi vydaniami jednotlivých dielov by som to tipoval na prvý prípad, takže sa domnievam, že bolo celkovo predaných vyše šesťdesiatisíc výtlačkov Pána prsteňov. V praxi to znamená, že kompletné dielo si kúpil asi každý deväťdesiaty obyvateľ Slovenskej republiky.

Proti tak propagovanému úspechu slovenského prekladu svedčí ešte skutočnosť, že sa jeho ilustrované vydanie po pári rokoch objavilo v nemenovanom kníhkupectve vypredávajúcom všetky menej úspešné publikácie, ktorých zásoby by ináč hnili vo veľkoskladoch.

Húrinove deti sme teda mali, nehľadiac na kvalitu prekladu, ako druhí na svete. Vďaka polemičkám ohľadne slovenského prekladu Pána prsteňov sa však viacerí fanúšikovia rozhodli radšej počkať na české vydanie. Čo si o tom myslím? Aj napriek spomínaným nedostatkom som si slovenské Húrinove deti zaobstaral a momentálne lúskam už šiestu kapitolu. A zatiaľ ma lingvisticke lapsusy pána Kořínka ako aj niekoľko faktografických zmätkov neodradilo, aby som pokračoval. Príbeh je totiž Tolkienov...

Matúš "Loki" Hyžný

ZA DESAŤ (3)

Spoločenstvo Prsteňa

1. J.R.R. Tolkien Pána Prsteňov „oficiálne“ (drobné úpravy a opravy robil vlastne stále) písal v rokoch 1936 - 1949 a teda začal ešte pred vydaním Hobita. Spoločenstvo vyšlo 21. Júla 1954.
2. Keď Bilbo adoptoval Froda, mal 99 rokov (Frodo mal 21 ... ak správne rátam).
3. Dej (Bilbova oslava) začína v roku 1401 k.l. (3001 T.v.) [Prepočet: k.l. + 1600 = T.v.]
4. Na večeri pre pozvaných bolo 146 osôb. (144 hostí + Bilbo + Frodo) [Dôkaz: Keď Bilbo zmizol, v knihe sa píše: "Stočtyriačtyričet ohromených hobitů..." Bilbo ohromený nebol a Frodo o žarte tiež vedel...]
5. Medzi Bilbovou a Frodovou verziou "Road goes ever on and on" je rozdiel v jednom slove - Bilbo má "lehké nohy", Frodo má "těžké".
6. Spiklencami (pri sledovaní Froda) boli Pipin, Smiešok, Cvalimír Bulva a "hlavný vyzvedač" Sam.
7. Podobný spôsob „počítania“ ako použil Gandalf u Beorna (postupné zvyšovanie počtu a tým aj napäťia poslucháčov) použil aj sám Tolkien pri popise udalostí na Vetrove. Smiešek videl "dvě nebo tři černé postavy", potom "na svahu stály tři nebo čtyři černé postavy" a nakoniec, keď si Frodo nasadil prsteň videl všetkých 5 postav.
8. Toto sice každý pozná, ale nedá sa to nevynechať. Spoločenstvo Prsteňa tvorili: Frodo, Sam, Gandalf, Aragorn, Boromir, Legolas, Gimli, Smiečok a Pipin. [A samozrejme verný poník Vilík ;)]
9. Do Morie sa z pôvodnej Thorinovej družiny vypravili Balin, Ori a Óin.
10. A desiaty bod som sa tentokrát rozhodol urobiť vo forme "súťaže". Otázka znie: Koľkokrát počas Spoločenstva Prsteňa bolo Žihadlo využité na zisťovanie prítomnosti skretov? (najlepšie bude, ak mi napíšete aj kedy/kde to bolo... to pre prípad, že by ste ich narátali viac ako ja... ; -)) Odpovede posielajte e-majlom na adresu šéfredaktora alebo písomne na adresu nášho Občianskeho Združenia (viz. tiráž na zadnej strane obálky). Deadline je budúco-ročný SlavCon, t.j. asi polovica apríla 2008. Veľa šťastia!

Ján „Eruantalon“ bakoš

Bonus: (ktorý je podľa mňa zaujímavý, ale nie nutný)

a) Bonusová otázka (toto fakt neviem a veľmi by ma to zaujimalo): Kedy vyšlo Spoločenstvo prvýkrát u nás? (mám na mysli Československo)

b) Bonusová (Lokiho) odpoved: Pokiaľ viem bolo to v roku 1990. Preklad urobila Stanislava Pošustová, ktorá (a to viem priamo od nej) na ňom pracovala s prestávkami asi desať rokov. To pamätné vydanie z Mladej Fronty mám. Kto chce, môže sa naň prísť ku mne pozrieť.

AKO BOLO NA SLAVCONE 2007 (13.-15.4.)

Festival slovanstva, fantasy a sci-fi (a všetkých spríbuznených žánrov) sa odohral pred nejakým tým časom a ja si naň nostalgicky spominam pri prezeraní svojich i cudzích fotiek, ktoré sú plné veselých ľudí, krásnych kostýmov, sokolov a ohňa...

Pred polrokom som písala podobný článok o prvom Slavcone (Report vyšiel v jednom z minulých čísel Athelasu). Podobný, pretože aj doňho som sa snažila vložiť kus výbornej atmosféry a pohody, ktorá na Slavcone panovala aj na druhom ročníku (a opäť v priestoroch SPŠ dopravnej na Kvačalovej 20 v Bratislave). Samozrejme som nezabudla vziať slavconového miláčika Esju.

Jarný Slavcon 2007 sa sice konal len po šiestich mesiacoch po tom prvom, ale stanovil nový termín, ktorý sa bude dodržiavať. Čiže ďalší ročník si užijeme až na jar 2008. Škoda, no ak sa udrží obnovený jesenný Istrocon, budeme mať dva slovenské cony (pardón, tri, aby som nezabudla na Comics Salón, ale ten bude spojený s Istroconom) s asi polročným odstupom, takže nebudemusieť tak dlho čakať. A to bude jednoducho... ách, skvelé.

Najprv v stručnosti zhrniem, čo festival ponúkol: *šermiarov, lukostrelcov, sokoliarov, ohňovú šou, školu historického tanca, koncert Vrbovských vŕb i harfovej skupiny, filmy, kartové i stolové hry, celú škálu prednášok od archeológie po Futuramu, od staroslovanských beští po tie Gigerove...* A účastníci boli zapálení slovanisti, tolkienisti, scifisti, fantazisti, larpisti, goisti, potteristi, miévillisti, trekisti, stargatisti, battlestaristi, rpgisti, albisti, animisti, rhodanisti a kto vie, akí ďalší -isti. Mno... bolo nás dosť a všetci sme boli v príjemnom rozpoložení, nezadaným oči prechádzali od tol'kej slovanskej krásy, popáreným sa hormóny búrili a tí ostatní iba tak relaxovali a celú tú atmosféru si nehorázne užívali.

Okrem starej známej zostavy ja, Esja, Lenka a Manwe opäť prišla Čajovňa u veselého slona aj so Zajom, zlatičko Weleslaw, českípriatelia Čenda, Vladka a Vojta (ktorí tentokrát namiesto mečov

Lenka víťazná a Manwe vyplazený

privliekli vodnú fajku a naučili nás, ako ju vychutnávať), no a medzi popíjaním kláštorného kvasu sa našiel čas okukáť či vyboškávať aj zaneprázdených organizátorov Ganalfa a Cranky.

Zopakovala som aj niektoré hriechy - opäť som vynechala Františku Vrbenskú (ale pockali sme chvíľu aspoň o psoch, keď sa maznala s mojou Esjou) a neoznámila sa s tematikou LARPov. A ešte som kvôli rannému spaniu nestihla Lokiho prednášku o rasách Bas-Lagu. Rok sa budem kajať a možno sa nabudúce polepším.

Najväčším prekvapením bol pre mňa tento mladík /viz. Nižšie (stále mu neviem meno), ktorý na minulý ročník prišiel so šarmantným, no plyšovým orlom na ruke a teraz sme ho už mali možnosť vidieť so živým sokolom. Obidvom to spolu i oddelenie veľmi slušalo a zaslúžene pritahovali pozornosť, kam sa zvrtili.

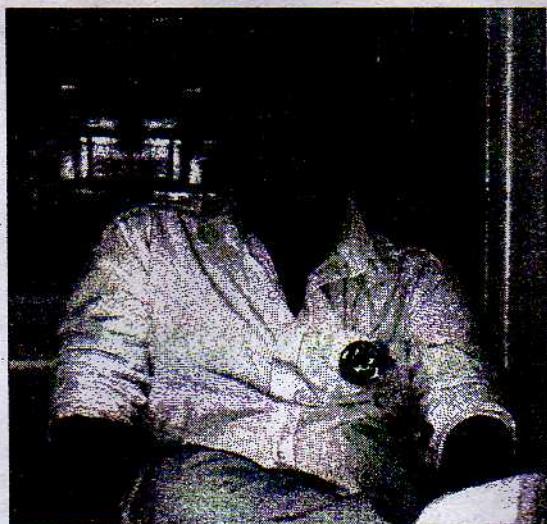
Sokoli boli vlastne dvaja, jeden ukričanejší, druhý tichý, ale obaja poslúchali a sedeli ako päť peňazí. Pod dohľadom páнов sa dali aj nežne pohladkať. Ako som prezerala internetové albumy, mám dojem, že štatisticky boli najčastejším objektom fotografovania a sú teda neoficiálnymi hviezdami Slavconu (aby som neurazila tie oficiálne :-).

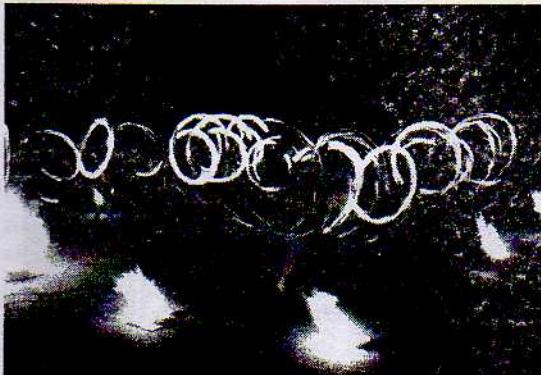
V sobotu doobeda som dobehla na záver prednášky Petra Weleslava Kuzmišina, **Vzývanie rodných bohov slovanských**, ktorá bola nie nepodobná tej z predošlého Slavconu, no obohatená o nové prvky. Pre veľký úspech z minula Weleslaw zopakoval meditačný výlet za slovanskými bohmi. Veľmi zaujimavo nás uviedol do problematiky samotného vzývania a uctievania bohov, jednak teoretickým úvodom do "mytologickej magie" i praktickou ukážkou najdôležitejších gest v náboženských obradoch a vysvetlením ich významu. Nakoniec po staroslovansky požehnal roh plný medoviny a po bratsky dal každému napíť.

Na poobednej prednáške režisér **Jaro Rihák** rozprával o tom, ako vznikal slovenský rozhlasový **Pán prsteňov** a prečo je unikátny, o temných zákuтиach európskeho rozhlasového marketingu, a prezradil čosi aj o ďalšom pripravovanom rozhlasovom trháku - Ecovom Baudolinovi, ktorý nás na vlnách rozhlasu čaká už na jeseň. Úplne na záver bude obsahovať jednu absolútну bombu, ale o tej už musím mlčať... Len tak na okraj, pán Rihák je celkom "cool" chlapík a pozvať ho na Slavcon bol super nápad. Len škoda, že na prednáške nás bolo možno osem. Ostatní (najmä tolkienisti) môžu ľutovať.

Kvôli prednáške "Humor v BSG" (BSG = seriál Battlestar Galactica) od ľudí zo Scifi-Guide.net som odišla z rozbiehajúceho sa koncertu Vrbovských vŕb, ale ľuto mi bolo iba trošku. Galactica patrí medzi moje srdcové záležitosti a toto som si nemohla nechať ujsť. Dušičku mi obšťastnili vtipné brepty i zábbery zo

Zákulisia nakrúcania a búrlivý smiech vyvolal najmä Klub na podporu inteligencie Lee Adamu. Hned' ako bude čas, tak sa doňho prihlásim.

Skupina historického šermu **Vargar** sú už starí mazáci a ich program opäť prilákal najviac divákov, či už denným predstavením so skvelou šermiarskou choreografiou a vtipom, alebo nočnou „ohňovkou“ nabité adrenalínom (horiaca sukňa či o centimetre zle vyrátaný skok cez plamene si takéto označenie zaslúži).

Podobne na tom boli už zavedené stálice Slavconu **Vrbovské vŕby** so svojím (ako to minule nazvali? „sedláčky rock“?) živým koncertom v telocvični, ktorá už po 15 minútach dunela tancom

Prednášku o **Harry Potterovi** som chcela vidieť aspoň jednu, asi zo zvedavosti a tátó téma sa mi výborne hodila na nedeľné dopoludnie, kedy sa už každý con pomaly pripravuje na zimný spánok. Jej štýl i zvolené vyjadrovacie prostriedky sa mi sice chvíľami zdali infantilné, ale zase bolo vidieť, že prednášajúce holky majú Harryho naozaj zažratého, nadrveného a sú mu verné telom i dušou. Čo sa zase až tak neliší od trekkies či tolkienistov, len téma je iná. **Fanúšik** je proste jedinečná entita a byť ním poskytuje sladký pocit opojenia z milovaného literárneho či iného (pop)kultúrneho objektu. To zároveň ospravedlňuje to *nepatričné* a *detinské* správanie nás všetkých, čo chodíme (i nechodom) na **cony** a väčšina dospelých nám nerozumie,...

...nevedia však, že byť fan je strašne fajn

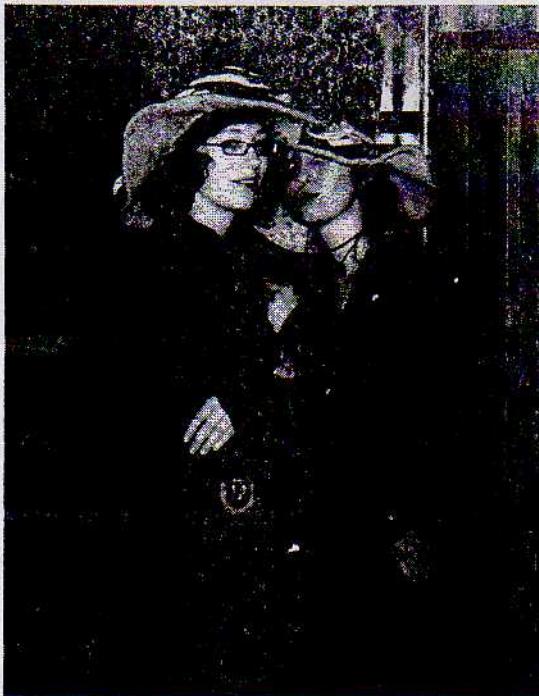

Aneta Čižmáriková

www.cizmarikova.blog.sme.sk

BOLO NEBOLO...

(Netradičná reportáž z už takmer tradičnej akcie)

Za siedmimi vyrúbanými horami, za siedmimi spustošenými dolinami, za siedmimi otrávenými riekkami a za siedmimi oblakmi smogu bolo jedno malé mesto menom Bratislava a tam sa konala akcia, ako každá iná. Vlastne ani nie, ako každá iná, lebo táto bola niečím výnimočná. Výnimočná bola v tom, že sa na nej zišli tí najšlbutejší ľudia z mnohých odborov sci-fi a fantasy, aby spolu prežili ďalší nezabudnuteľný víkend.

Dobre a odteraz už žiadne sentimentálne kecy, pôjdem teda k jadru veci...

Ostatnú jar sa konal SlavCON 2007, čo je už samo o sebe dosť pozoruhodné. Už dlhé týždne vyvijané horúčkovité dianie na fóre panprstenov.com si vyžiadalo konečne svoje obete a akcia začala. Keďže niekto musel zostať na fóre a stránke aspoň z princípu, tak som si povedal, že ostanem ja, veď v prvý deň aj tak žiadne zaujímavé veci nebývajú. Keby som len vedel, čo v tej chvíli strácam. Veď práve vtedy bol asi najzaujímavejší program na SC. Niekoľko okolo polnoci, alebo tesne pred ňou som zbadal na fóre nejakých, v tom čase, SlavCONistov, ktorí vychvaľovali atmosféru priamo v centre diania. A ja som sa len ďalej potmehúdsky usmieval vo svojej nevedomosti a mysliel si svoje. Ostatne, veď si to môžete prečítať na fóre.

Na druhý deň v jedno nenormálne krásne slnečné ráno som sa vybral priamo na miesto diania, pričom som si spomínať na vtipy z Kameňáku a pískal si leitmotív z tohož filmu („Dneska je to krásny den, dneska by to šlo...“). Došiel som k základnej škole na

Kvačalovej, kde sa SC konal a nikde nikoho známeho, okrem výnimiek zo Spoločenstva Tolkiena, tak som sa regol a po zastávke v bufete (suchoty sú suchoty) som sa vyškriabal na tretie poschodie k Fantasy miestnostiam a herniam. A stále nikto známy z fóra pp.com. Tak som sa usadil na hnušnej odpornej a škarej školskej stoličke a pozeral sa na Lokiho, ktorý medzitým začal svoju prednášku o Listoch Deda Mráza od nášho vrelemilovaného prof. Tolkiena. Vo vrecku mi zarapčal mobil a prišla SMS, na ktorej som sa dokonale zasmial. Pravdepodobne od niekoho z fóra znala otázka, či prídem na SlavCON: dosť podivné, keďže som tam už asi hodinu bol a nikde nikoho. O chvíľu sa dovalila zvyšná časť výpravy (admini, feli, wafo a mablung z freyjou myslím) a počet poslucháčov Lokiho prednášky sa zdvojnásobil, čo ho viditeľne potešilo. Po prednáške som si ešte asi polhodinu podebatoval s Lokim o tom, ako treba chápať PP a vôbec život v Stredozemi, keďže konečne som natrafil aj na niekoho, kto sa tým vážne zaoberá na takej úrovni, že sa s ním dá aj komunikovať o podobných veciach. (Odkaz pre priveľkých prsteňofilov: Stredozem nie je svet!!! Stredozem je len model sveta!!! Pri tých podmienkach aké tam mali, by do roka všetci pomreli bud' hladom alebo na nejakú inú totálne jednoduchú príčinu).

Po prednáške a debate ma admini stiahli do herne (Ach, ja gambler...) a rozprášili ma v Carcassone. Keďže potom nastal čas obeda, ktorý si ako správny vyznávač hobitieho spôsobu života nemôžem nechať ujsť (aj keď v ten deň to boli pre mňa ešte iba raňajky, tí, čo poznajú študentský spôsob života v Mlynskej doline to pochopia), tak som si s wafom alias Radeonom dal v bufete obed a potom sme sa len tak flákali po SlavCONe a pozerali, čo sa oproti minulému roku zmenilo a aké nové nástennky majú na tej škole.

Na poobedňajšej prednáške od Manweho som sa zasa schutí zasmial (podobne ako minulého roku). Stručný obsah „prednášky“ Hobit: Oh! Loggia! Čo asi môže taký hobit robiť na loggii (čítaj „lodžii“)? Jest', fajčíť fajku a to dovtedy kým k nemu nepríde pohroma v podobe čarodejníka a trinástich trpaslíkov, ktorí ho vytiahnu z jeho príjemnej lodžie kdesi do temnoty, na cesty a do lesov, kde nemá prístup

k sv ojej lodžii a tak je z toho celý pa! Koniec obsahu. Potom som sa zasa flákal, pozoroval, ako Fealiath takmer vyhral turnaj v Bangu a medzitým som stihol absolvovať Tolkien kvíz, ktorý tohto roku skrátili na „kvíz“ a ktorý som zasa vyhral (už je to únavné...;)) a potom som sa flákal po diani SC a potuloval sa po miestnostiach, kde bolo najmenej ľudí, aby mali organizátori radosť. Diskusia o neblahom stave Tolkienofilie a prsteňofilie u našich západných bratov čechov a moravákov ma dosť zaujala a dúfam, že sa z tej krízy nakoniec dostanú.

Po večernom galaprograme, kde naše fórum vyzbieralo zasa všetky ceny, ktoré sa dali, som sa ešte zastavil na ohňovej show na školskom dvore a potom ako najväčší blbec aj na namurasinej prednáške o vztahoch v SGA, vďaka čomu som nestihol poslednú 39-inu z Trnavského mýta a tak som šľapal pešo až na Nám. 1. mája, čo sice nie je daleko, ale pochod nočnou Bratislavou je strašne nudný. Tam som našiel voľne pohodený taxík, ktorý ma za celkom priateľnú cenu zviezol na internát do Mlynskej doliny.

program, kde naše fórum vyzbieralo zasa všetky ceny, ktoré sa dali, som sa ešte zastavil na ohňovej show na školskom dvore a potom ako najväčší blbec aj na namurasinej prednáške o vztahoch v SGA, vďaka čomu som nestihol poslednú 39-inu z Trnavského mýta a tak som šľapal pešo až na Nám. 1. mája, čo sice nie je daleko, ale pochod nočnou Bratislavou je strašne nudný. Tam som našiel voľne pohodený taxík, ktorý ma za celkom priateľnú cenu zviezol na internát do Mlynskej doliny.

Tak sa pre miňa skončil SC 2007, aj keď nejaké dozvuky dobiehali ešte v nedeľu, keď sa konečne dotrepali na fórum prví ľudia z už skončeného SC, ktorí sa podelili o dojmy z posledného dňa CONu. Lúčim sa s pozdravom „CONom zdar!“

Aiwendil

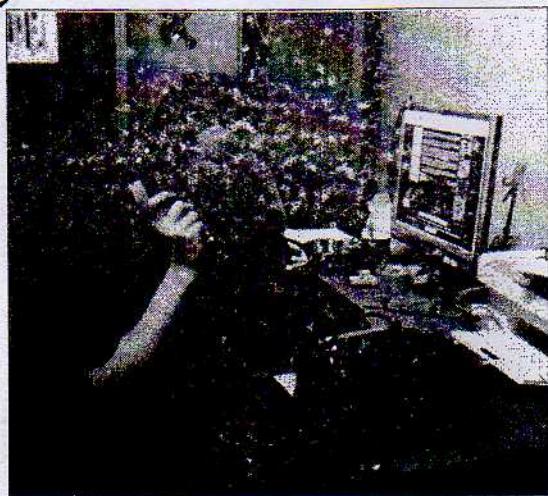
A EŠTE JEDEN REPORT ZO SLAVCONU...

Kde bolo, tam bolo, za siedmimi kopcami, deviatimi železničnými stanicami a dvanástimi rieками, žila raz jedna kráľovná a tá sice nemala deti, ale zato šéfovala jednému občianskemu združeniu. Meno tej kráľovnej bolo Crankia I. a meno združenia Spoločenstvo Tolkien. No a toto združenie sa raz rozhodlo usporiadať con, ktorý nazvali Slavcon. A prvý con sa tak vydaril, že došlo aj na usporiadanie druhého, ktorý dostal vzešené meno Slavcon 2007 a jej kráľovská výsost poverila moju skromnú maličkosť, aby o ňom spísala správu.

Tento con sa začal slávneho dňa 13. apríla, čo bol zhodou okolností piatok. A veru, smola sa mi lepila na päty už od rána. Celé to začalo tým, že som omylom vzala zlú palicu pre nášho obľúbeného temného mága MISAA, ktorý láskavo súhlasiel, že na cone trochu porozpráva o LARPe Tordhan a so svojimi pomocníkmi z radov nie tak úplne oficiálneho združenia BOSS (čo je viacmenej rodinný podnik, a sice jedna súrodenecká dvojica a jedna trojica) podučí návštěvníkov conu o umení hrať, pretvarovať sa, zavádzat druhých a proste všetky tie veci, ktoré potrebuje každý, kto chce urobiť rýchlu kariéru na LARPe bez toho, aby skončil ako mŕtva mŕtvola niekde v kríkoch. Dvoma slovami: role play workshop.

Druhé nešťastie bolo, ako obyčajne, zavinené našimi milovanými ŽSR. Vlak, ktorý má príchod do Bratislavu niekedy okolo pol piatej, čo necháva dosť času, aby sme sa presunuli na miesto konania conu včas, v ten deň meškal. O piatej hodine sme boli ešte

len vo Vinohradoch a MISOO bol poriadne nervózny, nakoľko naša malá skupinka mala v opatere jeho kostým. Na miesto konania sme napokon dorazili s viac než polhodinovým meškaním. Ja som sa, samozrejme, trocha zdržala pri regisračnom stole a do miestnosti, kde som mala byť pritomná už pred piatou, som dorazila krátko po šiestej. Tam už boli ľudia celkom ponorení do atmosféry komorného a improvizovaného divadla. Scénka striedala scénku, herci hercov aj nehercov a ja som sa vydala preskúmať zvyšok budovy. Obzrela som si programy jednotlivých miestnosti a sekcii, zvítala sa so známymi, ktorých som dlho nevidela, nazrela do čajovne, či majú kvas (mali :)), skrátka potulovala som sa hore-dolu.

Aj tentokrát bol celý program rozdelený do niekoľkých dejových línií: Slovenia, Sci-fi, Fantasy, LARPY a hry, premietanie hororov a anime, plus možnosť hrania všetkých možných hier - stolových, kartových, japonskej Go, atď. Jeden človek to všetko ani nemohol stihnúť, takže bolo treba urobiť srdcelomné rozhodnutie a vybrať si len niečo. V mojom prípade zvíťazil vyššie spomínaný role play workshop a nefutovala som ani na sekundu. V niektorých ľudoch sa totiž ukrýva herecký talent hodný Oscara, takže scénky typu "Traja trolovia si varia sliepku", "White knight & Dark lord", "Inkvizícia vypočúva a upaľuje čarodejnícu" (čo bolo zdrojom výkrikov, ktoré sa ozývali po celej chodbe a prilákali viacerých zvedavcov), či asi najobľúbenejšia

zo všetkých "Slečna Hortenzia a šuhaj Francois" alias "Balkónová scéna na sto spôsobov" vyvolávali záchvaty smiechu a občas aj údiv nad skvelým prejavom účinkujúcich hercov. Základom všetkého bola totiž improvizácia, jediné, čo sa herci dozvedeli, bol názov scénky a koho budú stvárať.

Ako sa už stalo mojim zvykom, do spacáku som liezla okolo pol druhej v noci, aj to len preto, že ráno som potrebovala skoro vstávať. O deviatej bola prednáška o LARPe Tordhan a hneď na to sa o desiatej na dvore začína turnaj v drevenom šerme, ktorý organizoval nikto iný ako BOSS. Zhromaždilo sa dosť ľudí, či už ako diváci alebo ako samotní účastníci. Prihlásila som sa aj ja a za tento odvážno-stupídný čin (mám dobrý dôvod na to, prečo na LARPoch preferujem nebojové povolania) som dostala bokenom po hánkach prstov, ktoré neskôr získali nádherný modro-fialový nádych so žltzo-hnedými okrajmi. Proste krásu. Samozrejme, toto "zranenie" som neskôr využila na vyvolanie lútostí u viacerých ľudí :). Turnaj vyhral, tak ako som predpokladala, Boro z BA.

S obviazanou rukou som sa opäť túlala chodbami školy, nazrela do viacerých dverí, pomohla s vyvesovaním obrázkov zapojených do umeleckej súťaže, posedela v čajovni (kvas je dosť návykové pitie) a len tak zabijala čas až do galavečera. Viacero ľudí bolo na dvore, kde si mohli pozrieť aj vyskúšať lukostrelbu so skupinou Vinedi a potom mali predstavenie najprv sokoliari a po nich SHŠ Vargar, ktorí predstavili známu rozprávku Shrek trochu inak. Nesmiem samozrejme zabudnúť na šialenosť DDR. Doteraz nechápeš ako tí ľudia zvládajú tak rýchlo hýbať nohami.

Konečne nadišiel večer a s ním toľko očakávané vyhlásenie dvoch conových súťaží -

kostýmovej a výtvarnej. Myslím, že výsledky boli dosť spravodlivé, zvlášť v kategórii skupinová maska. Nasledovalo vystúpenie hudobnej skupiny Harpa vieja. Jej členky hrajú, ako ste si určite domysleli, na harfách. Veľmi príjemné na posluch, ale mne tam predsa len chýbali bicie a gitary :). A konečne, neodmysliteľná súčasť sobotného večera - ohňová šou SHŠ Vargar. V noci mimoriadne pôsobivé, aj keď podľa mnohých to bolo tento rok slabšie ako minule (ja nemôžem hodnotiť, keďže minulý rok som šou nevidela). A opäť sa šlo do čajovne, kde sa pilo (čaj) až do skorých ranných hodín.

Nedeľa, posledný deň, primiesol očakávanú nostalgiu, mnoho lúčení, zistovanie odchodu autobusov a vlakov, balenie a všetky tie veci okolo toho. Na polhodinku som zabehla na debatu o konci Harryho Pottera (možete ho milovať alebo nenávidieť, ale nedá sa ignorovať) a zistila som, že nie som jediná, kto je tak trochu fanatik. A ako BOSS sme stihli ešte jednu lekciu v našom role-play workshope. Išlo hlavne o opakovanie tých najobľúbenejších scénok a rôzne somarinky ako hranie svadby a pohrebu, či kombo balkónová scéna + svadba + pohreb. A keď sa už výčerpala aj táto zábava, došlo na tzv. fackanú. Au.

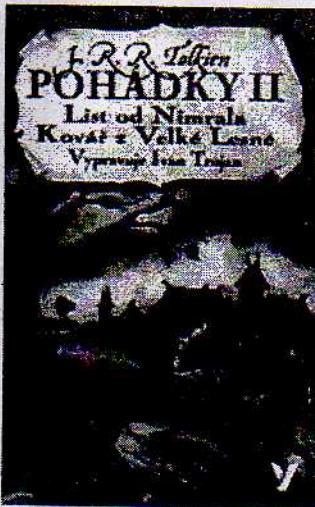
Ako to všetko zhrnút? Slavcon 2007 sa podľa môjho názoru skvelo vydařil. Bavila som sa skoro celý čas a týmto skladám klobúk pred organizátormi, že mali nervy usporiadať ho. Tých párr zádrheli, ako napr. veľmi, ale veľmi zle organizovaná anime a manga sekcia (to, že nám pustia párr OVAčiek a filmov, nie je dobré, pokial' ľudia nepoznajú bližšie pozadie seriálu; pol hodiny na predstavenie zápletky a postáv by nikoho nezabilo) sú len drobným akné na tvári dospievajúceho conu. Kladov je omnoho viac. Nesmiem zabudnúť pochváliť sa známymi tvárami slovenskej a českej fantastiky, ktorí sa dostavili ako prednášajúci - Františka Vrbenská, Jozef Hvorecký, Miloš Ferko, Leonard Medek. Celkom slušné, nie? Ostáva len dúfať, že vyššia moc nám bude priaznivo naklonená a podarí sa zohnať finančie na ďalší ročník. Už teraz sa teším.

Mírime

>>>>>>> 2CD <<<<<<<

J.R.R.Tolkien: POHÁDKY II
(List od Nimrala, Kovář z velké lesné)

Inšpiráciou k napísaniu tejto recenzie bolo moje prekvapivé zistenie, že len málokto ri „Tolkienista“ u nás na Slovensku sa s vydáním tejto komplikácie stretol. A pritom si dovolím tvrdiť, že práve česká tolkienistická scéna, z ktorej produkcie táto vecička pochádzajú je sledovaná pomerne pozorne a j našincom. CDčko

vyšlo v roku 2004 ako dvojkompakt (2CD) a režie sa ujal pán Ján Jirák. Pohodovú, stakmer až ezoterickú atmosférickú hudbu, ktorá výborne dopĺňa pútavé rozprávanie príbehov v podaní Ivana Trojana, skomponoval hudobný skladateľ Zdeněk Zdeněk. Pekný „rozprávkový“ dojem tiež určite navodi typický fantasy motívom ladený prebal a booklet, ktorý je však, čo sa obsahu týka, značne strohý. Keď som si prvýkrát všimol v predajni CD v regáli medzi rozprávkami trochu som sa bál, že oba príbehy List od Nimrala (v orig. Leaf by Niggle) aj Kovář z Velké Lesné (v orig. Smith of Wootton Major) budú upravené a tak trochu napasované na ucho detského poslucháča. Obával som sa toho, aby nahrávka nedopadla ako podobne „detsky“ ladený Hobit, ktorý tiež vyšiel v podobnej podobe v Čechách dávnejšie a pôsobil tak akosi nevyzretlo. V tomto prípade však bolo moje nasledovné sklamanie nesmierne potešujúce pretože prvý príbeh sa na rozprávku ani náhodou nepodobá, je taká väčnejšia a tá druhá menovaná je vzhľadom na svoju tému „Veľkej torty, detskej oslavu a rozprávkovej ríše rozprávkou už v samotnom Tolkienovom podaní. A tak ako v Tolkienovej knihe aj pri počúvaní týchto nahrávok máte pocit, že sú to také „iné“ rozprávky. Také nadčasové. Určené pre širšie publikum. Obohatené o mnoho hlbších myšlienok. Potešia dušu detí aj dospelých a rozhodne každého správneho Tolkienovského fanúšika. Je to niečo, čo ostane u Vás na poličke a s úsmievom sa vždy k nemu po čase vrátite. Radi si ho pustíte na chladnej chate pri krbe zababušený po uši do deky, či večer na zaspávanie v posteli a možno jedného dňa ho budete púštať aj svojim deťom.

Matej "G" Tejbush

© Martin Schwarz

Pán Prsteňov

Dve Veže - Paródia časť 1.

TRÍAFTIXEMNYCUDNFFTALB.RLT

KDESI V ROHANE...

LEGOLAS SA ZĽAKOL A VŠETKO VYPRSKOL NA GIMLIHO

Čo to trepēš?
Teraz som ta videl
ako si pil s flášou

Ja som nič
nepil. To ty si pli.

Čo to zase...
Ja som nič nepil
od poslednej pauzy.

Tak prečo máš
potom mokrú
bradu?

!?! Aragorn, povedz mu
niečo!

Čo porie Aragorn?
Akо dľho im
bude trvať
ďalšia cesta?
Pohnú sa vôbec?
Zbiej Gimli Legolasa?
To sa dozviete
nabudúce...
•.HĽA.TY.PBAJ.SMA.

DOKONALOSŤ

„Zdá sa, že dokonalosť sa nedosahuje vtedy, keď už nemožno nič pridať, ale vtedy, keď sa nedá nič odobrat.“

Antoine de Saint Exupéry

Behala hore-dolu po celej záhrade a ja som ju len mlčky sledoval a usmieval som sa. Vždy pozrela na mňa, potom na oblohu, ako keby d'akovala akejsi pochybnnej deite, a nakoniec sa šťastne obzerala dookola. Prešla o kúsok ďalej, sklonila hlavu ku kvetine, ľahla si do trávy a máčala si nohy vo fontáne. Dotýkala sa dúhy, dýchala slobodu. Nechápal, ako som mohol sedieť na mieste.

Bola to moja vília vytvorená z krásy, malý rojko, večne stratená v snoch. Práve krásu dokázala oceniť - kdekol' vek len bola, našla kúsok z nej skrytý vo všetkom. Ale ja, ja som pozoroval jej tvár a to bol pre mňa najkrajší pohľad: jej radosť.

„Pod' už, maličká,“ zavolal som ju, keď lístie stromov naberalo zlatistý odtieň odlesku lúčov zapadajúceho slnka. Tiene sa predĺžili a na jej odhalených ramenách som zbadal husiu kožu. Pribehla ku mne so sklamaním v orieškových očiach, no dôverčivo mi vložila ruku do dlane. Objal som ju a nežne som ju pobozkal na líc. „Je neskoro.“

Zrak jej zaletel späť k mramorovej fontáne. Motýle poletujúce tienistými alejami, záhony pestrofarebných kvetov pozdĺž chodníkov, to všetko sme videli posledný krát. Nikdy sme sa nevracali na miesta, kde sme už boli.

„Zajtra... zajtra ešte niečo vymyslíme,“ žmurkol som. Hoci som to sebe aj jej sluboval každý deň, zamyslene som dodal: „Zajtra možno konečne nájdeme...“

Odmietať zavrtela hlavou a vykročila dopredu. Nasledoval som ju, napokon, prvý som musel ísť ja. Nakreslil som vo vzduchu obdĺžnik, vyšší a širší ako ja sám, a prinútil som sa prestať myslieť na ňu, na vietor v jej vlasoch, svetlo jej úsmevu, hebkosť jej plati. Prudko som otvoril neexistujúce dvere a cez ne sme prešli domov.

Tú noc som ju uložil spať skoro a dlho som ležal pri nej v posteli. Dotykom a pohľadom mi rozprávala o dojmoch z dňa, snoch a túžbach, d'akovala mi. Počúval som jej pravidelný dych a až keď sa rytmus jej srdca spomalil, šiel som sa pozrieť na hviezdy. Bol to môj súkromný, osobný svet a ani ona doňho nikdy nevkročila. V tej chvíli som nebol nikde a zároveň som bol všade, kde som chcel byť. Okolo mňa bola len čierna hmota a súčasne nesmierna voľnosť, cítil som sa maličký a pritom dôležitý.

Zachvel som sa.

A dostal som nápad.

Ráno do mňa dobiedzať nemými otázkami, prečo nikam nejdeme, prečo tak zdržujem a že sa nudí. Nepustila ma od seba ani na krok a bola celá nesvoja, neobvykle nepokojná. Dobre ma poznala a vedela, že sa niečo deje.

Svoje tajomstvo som odhalil až večer. Ako vždy som po vstupe uprel zrak na ňu. V anjelskej tvári sa

zračilo prekvapenie. Zdala sa taká krehká, priam priesvitná, keď prechádzala temnou prázdnnotou. Okolo nej nebolo nič a jej postavička žiarila vnútorným jasom. Aj ja som tak žiaril, len som o tom nikdy dodnes netušil. V diaľke nad ňou zablikali prvé hviezdy. Postupne zapĺňali priestor okolo nás a ona sa ku mne vďačne privinula, držal som ju a obaja sme sledovali tú nedotknutú hru svetla a tmy. Vedela, že toto je môj svet. Všade vo vzduchu cítila moju prítomnosť. V očiach mala ač ako nekonečne rád som to videl! číry pokoj, vytratili sa všetky stopy po strachu či neistote. Natiahla sa na špičky a do ucha mi šepla jedno slovo, jediné slovo po takej dobe: „Alleathiro.“

Rozosmial som sa a zdvihol som ju do vzduchu, zatočil som ju ako malé dieťa. Smiala sa so mnou. Nahlas a zvonivo.

To slovo v jej zabudnutom jazyku znamenalo dokonalosť.

Veronika „Lothmíril“ Frankovská

>>> ELVEON <<<

V blízkej budúcnosti sa na pulty predajní s PC hrami dostane nová počítačová hra zo sveta fantasy - Elveon. Na prvý pohľad nič prekvapivé. Zaujme až fakt, že ide prakticky o prvý čisto slovenský produkt daného žánru. Na projekte, ktorý je tesne pred vydaním, spolupracoval takmer tri roky rastúci tím od 15 do 50 zanietencov. Zakladateľom firmy 10tacle, ktorá za tým všetkým stojí, je Slavo Hazucha, s ktorým tozhovor Vám prinášame:

Je tvorba počítačových hier niečo, o čom ste vždy snivali?

V podstate áno hrám sa trvalo rád už od malička a v podstate vždy bolo mojim snom o idéálnej práci nejakým spôsobom vymýšľať a vyrábať hry na začiatku nie nevyhnutne počítačové, aj keď tie asi dnes poskytujú najviac možností sa realizovať...

Aká bola Vaša prvá fantasy hra ktorú ste hrali alebo Váš sen bol ich len vyvíjať?

Moje prvé "Pravé" fantasy hry, ktoré som hrával pomerne veľa a pravidelne boli Magic the Gathering a Dračí Doupe... Takže žiadna senzácia, hral som presne to, čo každý...

Bolo založenie firmy 10tacle prirodzeným vyústením Vašich záujmov?

V danej chvíli áno s malým teamom sme pracovali na pre-produkcii Elveonu a hľadali strategického vývojového partnera v rámci týchto rokovaní sa výprofilovala spolupráca s 10tacle Studios, ktorá nakoniec vyústila do založenia novej firmy na Slovensku.

Ako a kedy Vás napadla myšlienka vytvoriť takúto počítačovú hru akou je Elveon?

Bolo to dávno, asi v roku 2001. Pustil som sa do tvorby sveta, ktorý sa stal základom pre budúcu hru. Nosná myšlienka bola vytvoriť hru vo vlastnom fantasy svete, ktorý bude sice jasne napojený na to, čomu môžeme hovoriť fantasy mainstream (Pestrý v počítačových hrách väčšinou aj farebne svet, kde klasické Dobré rasy býu klasické Zlé rasy, všetko je súčasťou rovnováhy večného súboja dobra a zla...), ale bude pritom zameraný na užšiu a menej známu epochu. V Elveone ide o svet Bohov a Elfov niečo, čo každý fanúšik podvedome pozná, čo ale v počítačovej hre ešte takto ukázane nebolo.

Cím ste sa nechal inšpirovať keď ste začínal vytvárať svet Elveonu?

Silmarijom a mojou predstavou o Elfoch ako bytostiach, ktorými by sme my ľudia chceli byť, „keby sme na to mali“...

Tolkiena teda máte zvládnutého...

Čítał som Hobbita, Pána Prsteňov, Silmarilion.

Prečo ste si za hlavných hrdinov hry zvolili práve Elfov?

Ako základ hry a príbehu som chcel namiesto pestrej fantasy polievky s trpaslíkmi, obrámi a kostlivcami použiť „čistý“ koncept s jednou kľúčovou rasou, ktorá dostane v príbehu dosť priestoru na zabehnutie do detailov v univerze s veľkým počtom rás a charakterov je vždy málo času na detaily a pocit „hlíbky“. No a na takúto úlohu nosných hrdinov, ktorí sami udržia svet a príbeh na svojich pleciach, mi Elfovia pripadajú ako stvorení. V mojom viedení sú Elfovia večné (alebo takmer večné) bytosti s nadľudskými schopnosťami takmer všetko, čo robia, robia dokonalo, alebo aspoň lepšie, než ostatní Elfovia sú pre mňa ako som hovoril bytosti, ktorými by sme v našich snoch chceli byť.

Predpokladám, že Vaša obľúbená postava z Tolkienovych diel je tiež elf...

Áno, Feanor hrdina s viacerými svetlými a temnými stránkami, ktorý robil všetko s ohromným odhadlaním a vnútornou silou a taký bol aj dopad jeho činov v rámci prvej éry bol „iba“ púhy elf, ale zapísal

sa do histórie výraznejšie, než nejeden z Valar alebo Maiar...

Ako bude vyzerat samotný príbeh hry? Bude hra primárne len bojová, alebo obsahuje aj RPG prvky?

Hra bude prebiehať okolo jedného hlavného príbehu, od ktorého sa hráč bude môcť v rôznych sásach dočasne vzdialiť. Hlavné zameranie je jednoznačne na boj a akciu, doplnenú o základné RPG-Prvky a príbeh prebiehajúci na pozadí.

Na Vašich web stránkach sa spominajú dva Elfské národy. Bude si môcť hráč vybrať, za ktorý bude chcieť hrať alebo je príbeh orientovaný len na jednu z týchto rás?

Hráčova postava bude definovaná a bude patriť k jednej z elfských rás. Počas hry hráč potom prejde časťou sveta a spozná viacero odlišných elfských kultúr.

V dnešnej dobe si človek prečíta skôr fantasy knihu, kde je veľa krví násilia a naturalistického zobrazenia života. Stačí spomenúť Zaklínača od Andrzeja Sapkovského alebo príbehy Gotreka a Felixa zo sveta Warhammeru. Myslite si, že Tolkienove knihy boli priveľmi idealisticky písané?

Nemyslím si to, spomínané „krváky“ tvoria predsa len jeden sub-žánier v rámci širokého fantasy pol'a a Tolkien je stále a neodvratne na piedestale slávy a predsa celé veľké odvetvie "high fantasy" literatúry pokračuje v jeho šlapajách a má trvalú a pevnú základňu fanúšikov. Nemyslím si, že by sa tieto žánre navzájom väzne vytláčali.

Aká je Vaša najobľúbenejšia kniha? Čo rád čitate?

Z oblasti fantasy s veľkým nadšením čítam a čakám na ďalšie pokračovania Ság o ohni a ľade od G.R.R.Martina... Jeho svet by bol určite aj krásnou platformou na vynikajúcu fantasy MMORPG...

Hráte stolné hry ako napríklad Carcasone alebo Warhammer?

S veľkou obľubou, najmä hry zo sveta Warhameru a Warhammeru 40.000 - škoda že na Slovensku má toto hony rel. pomalý rozvoj... Maľovanie figúriek a hranie na stole sa k nám asi dostało príliš neskoro, elektronická konkurencia v tom čase už bola z plienok von... Pravdu povediac, aj ja sám mám často problém odpratať zo stola počítač s hrou a namiesto toho namaľovať novú figúrku...

Čo plánujete do budúcnosti?

Vývoj ďalších hier na Slovensku... Tvorba hry a zaujímavé herné svety...

Rozvojovor pripravila a zrealizovala

Martina „Melian“ Šedová

Týmto číslom otvárame novú rubriku venovanú maliarom venujúcim sa vo svojej tvorbe predovšetkým fantastike. A kým iným možno začať než slovenskou stálicou menom:

MARTINA PILCEROVÁ

V dňoch 22.-24. júna sa v Nitre uskutočnil už 25. ročník Parconu. Išlo o akciu, ktorá sa nezaobídze bez ľudí, ktorých možno vo svete fantasy nazvať celkom pokojne celebritami. Jednou s nich bola aj maliarka Martina Pilcerová, s ktorou rozhovor vám ponúkame. Jej meno je dnes už celosvetovo známe - je uznávanou maliarkou s vlastným neopakovateľným umeleckým prejavom. Na jej obrazy sa dá dlho pozerať, je možné ich skúmať a zakaždým sa v nich objaví niečo nové.

Ako dlho už tvoríte?

V podstate tvorím odmalička, lebo kreslím od kedy som držala ceruzku v ruke. Neskôr, v pätnásťtich som začala tvoriť komiksy a rôzne obálky.

Aké úspechy ste dosiahli?

Ťažko povedať. Robím obálky kníh aj do zahraničia, potom hlavne karty pre Magic a Warcraft.

Aké sú vaše obľúbené témy?

Najradšej robím sci-fi, ale musím robiť hlavne fantasy, aj keď niektoré mám rada, napríklad knihy Georga Martina, tam robím obálky na české aj nemecké verzie, aj na kartičky, ktoré vychádzajú v Amerike.

Robíte kartičky pre Magic. Máte rada Magic? Hráte ho?

Ani veľmi nie, aj keď som sa naučila túto hru hrať. Skôr hrávam počítačové hry.

Aké techniky používate?

Väčšinou som používala akrylové farby, niekedy aj olej, ale ten dlho schne. Dnes už mal'ujem iba digitálne, ale chcem sa vrátiť k nedigitálnej maľbe.

Súčasní maliari využívajú takmer výlučne iba digitálnu maľbu. Nemyslíte si, že to maliara ochudobňuje od toho pravého maliarstva?

Ani nie, lebo keď má človek tablet, tak sa s tým dá robiť úplne ako so štetcom. Problém je len v tom, že neexistuje žiadny originál a existuje to, čo sa vytlačí. To mi vadí najviac, ale dáva mi to viac slobody lebo sa farby

dajú dodatočne upravovať, a keby som robila klasicky, tak musím cez to ist' ešte ďalšími vrstvami alebo to premaľovať, aby som dosiahla to, čo chcem. Šetrí to aj čas, lebo nemusím pripravovať podklady. Môj spôsob tvorby je ináč dosť zložitý, takže to dosť dlho trvá.

Posledná otázka: Aký máte vzťah k Tolkienovi?

No ja to všetko čítam. Všetky knihy som čírala anglicky. Mám spravených aj pár malieb a chcela som spraviť nejakú sériu obrazov zo Silmarillionu, ale nejako som sa k tomu kvôli nedostaku času nedostala. Jedna z malieb mala zobrazovať príchod Noldor do Stredozeme. Potom mám aj ilustráciu Berena... Ale vzťah k Tolkienovi mám asi taký, že mi všade doma visia Rohanské zástavy (smiech). Teraz chcem mať celý byt s koňmi a chcem si urobiť podľa Edorasu kresbu a tú budem mať na stene... Všade budú koníkovské motívy

Vďaka za rozhovor.

Rozhovor pripravila a zrealizovala

Evka „Draugwen“, Šimková

PS: Rozhovor bol urobený koncom Parconu a tým ma napadá vec, ktorá je na conoch najsmutnejšia. A sice to, že sa skončia.

Martina Pilcerová (1973) sa narodila v Lučenci. Študovala na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave u Prof. Vladimíra Popoviča. Dnes sa venuje žánru science fiction a fantasy. Vytvorila takmer 100 knižných obalov pre vydavateľstvá v Česku, Nemecku, Španielsku, Anglicku a USA.

Okrem toho pracovala aj s filmovými spoločnosťami. V Nemecku to bolo na projekte „When the Music's Over“. Neskôr spolupracovala s hollywoodskou spoločnosťou Uncharted territory v Los Angeles, ktorej zakladateľmi sú držitelia Oscara za film Deň nezávislosti. Dnes maľuje najmä pre spoločnosť Hasbro tvorí návrhy a maľby pre hry Dungeons and Dragons. Je kmeňovou výtvarníčkou zberateľských kartových hier Magic: The Gathering a World of Warcraft.

Vystavovala na mnohých celosvetových konferenciach science fiction a fantasy, napríklad v mestách Los Angeles, Boston, San Jose, Chicago, Baltimore, San Antonio, Londýn, Glasgow, Dortmund, Praha, Gdańsk, Bratislava. V rodnom Lučenci má po prvýkrát autorskú výstavu.

NAZÁVER: O tom, že aj tí temní sa občas potrebujú zabaviť, svedčí tento dokumentačný snímok...

Foto: Loki

Čakali

Pomaly si preplietli prsty
Pozrel jej do očí
Sklopila zrak
A uprela pohľad späť na jeho tvár
A spolu hľadeli do diaľky
Šero pokrýva východný obzor
Šero a tma
Stisol jej dlaň
Oprela sa oňho
Tam v diaľke, tam mali byť
Ponúkať svoje životy
No len stáli na hradbách
Vial studený víchor
Pritisla sa k nemu tesnejšie
Placho ako ľalia
A vietor im preplietol vlasy
Havranie a zlaté...

Veronika "Lothmíril" Frankovská

Fearless

Stillness you seek
In the moment when the time passes
Silence you hear
Before it reaches your ears
So why are you here?
Standing on my doorway?

My waters are deep
Flowing quick towards the shore
Sound is splashing around my feet
As it crashes as before
I may open the door for you
Or let you die will you try?

The epiphany of life
How and when will we feel?
Or even why
My soul you will steel
Yet I am afraid to let you try.

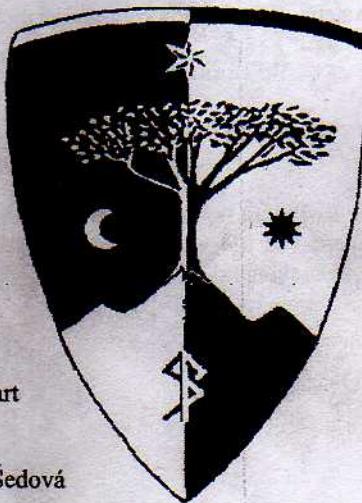
Fearless thee who gave up your heart
without love

Martina "Melian" Šedová

Irónia

Čím je láska pre víly?
Siahá tam, kam nemá?
Sny sa kruto splní:
tancuje,
no nemá.

V. "Lothmíril" Frankovská

O SPOLOČENSTVE

Spoločenstvo Tolkiena (ST) je registrované združenie fanov, zaobrajúcich sa fantastikou a predovšetkým temou diel pána J.R.R. Tolkiena. Našou prvoradou snahou je združovať ľudí, ktorých Tolkienove diela zaujali rovnako väšnivo ako nás, a majú záujem stretávať sa a komunikovať s rovnakou krvnou skupinou. (V kruhu nášho druhu ide o tzv. Tolkien-positive.) ST sa ďalej snaží šíriť myšlienky a posolstvo Tolkienovho diela, ale tiež prispievať k doplňovaniu informácií, ktoré by pomohli zodpovedať niektoré nejasné otázky. V rámci tejto úlohy ST spolupracuje s inými záujmovými skupinami, či jednotlivcami zo Slovenska, ako aj ďalšími spoločenstvami prevažne z Českej republiky. Okrem toho sa ST podieľa na tvorbe a organizácii rôznych verejných stretnutí ľudí zaobrajúcich sa fantastikou (conov) a svojou účasťou tieto stretnutia podporuje. ST sa tak snaží svojim členom poskytnúť jedinečnosť a kúzlo, ktoré inak pocitili pri čítaní Tolkienových kníh.

V prípade akéhokoľvek záujmu nás neváhajte kontaktovať na nižšie uvedených e-mailových adresách alebo písomne na OZ Spoločenstvo Tolkiena, Klemensova 1, Bratislava 811 09.

ATHELAS - FANZIN OBČIANSKEHO ZDRUŽENIA SPOLOČENSTVO TOLKIENA (www.tolkien.sk)

Séfredaktor: Matúš „Loki“ Hyžný (hyzny.matus@gmail.com)

Pomocný redaktor: Martina "Melian" Šedová (martina.sedova@gmail.com)

NA VÝROBE TOHTO ČÍSLA SA PODIEĽALI:

Dizajn, jazyková a grafická úprava: Matúš „Loki“ Hyžný

Ilustrácia na obálke: Alan Lee (snáď mu to nevadí...)

Ilustrácie: Dihí, Jozva Hyžný, Kara, Alan Lee, Martina Pilcerová, Martin Schwarz

Autori článkov a básni: Aiwendil, Aneta Čízmáriková, Evka "Draugwen" Šimková, Ján "Eruantalon" Bakoš, Matej "G" Tejbus,

Matúš "Loki" Hyžný, Veronika "Lothmíril" Frankovská, Martina "Melian" Šedová, Mírime.

Komix: Milan "Boromir" Bahleda, Evka "Draugwen" Šimková

Priatelia Athelasu: Dandymamka /ako podávanie za technickú pomoc/

Kníhkupectvo Alter Ego /ako podávanie za pomoc pri rozširovani/